

Tweede deel reisverslag reis Filippijnen April 2024

Dit wordt het tweede deel van ons reisverslag. Zaterdag zouden we in Sambulawan bijeen komen met de mensen die het schoolstudiefonds gaan beheren en de studenten maar daar gaan want verschillende personen konden niet aanwezig zijn. Dit overkomt ons vaak hier dus hebben wij de bijeenkomst verzet naar zondag en daar kon op één na iedereen aanwezig zijn.

Vrijdagavond kwam ook June Ugsang langs in het hotel en werden we van zijn en onze kant even bijgepraat. Zaterdag hebben we een rustige dag gehouden.

Op zondag zijn we naar Sambulawan gegaan in een dermate hoge temperatuur voor de maand april dat de overheid heeft besloten dat de eerstvolgende dagen, de openbare scholen gesloten blijven; een temperatuur die we hier nog niet zo vroeg in het jaar meegemaakt hebben.

Uiteraard eerst naar de kerk geweest en daarna een lunch gehad die door die door Bebot en Adeth verzorgd was en daarna heeft Bas even gerust want dat was nodig.

En dan het gesprek met de aanwezige mensen over het schoolfonds programma en met de oud studenten die aanwezig waren die met het aflossen bezig zijn. Zij vonden het niet leuk

dat de bank iedere maand kosten berekende over de aflossing. Hier kunnen wij niet veel aan doen want we moeten ook betalen voor iedere overmaking die wij doen. Om ze enigszins tegemoet te komen, hebben we met de twee die aanwezig waren afgesproken dat ze per drie maanden mogen gaan betalen en zij zouden dan de aflossing verdubbelen van 500 php naar 1000 php, dus 3000 php per kwartaal.

Daarna zijn we terug naar het hotel en op maandag zouden we voor de drie personen die de terugbetalingen doen en de nieuwe bedragen gaan regelen. Er was alvast een brief opgesteld voor notaris/advocaat Ari Larazzabal, onze huiswetsdeskundige. Van de terug betalers deed er eentje wat moeilijk maar die hebben we even aangesproken op haar verplichtingen met de mededeling dat we anders de notaris een dwangsbrief laten schrijven. Een uur later stond het achterstallige bedrag op onze rekening.

Dinsdag zijn we naar het ziekenhuis in Tacloban/Palo geweest. Voor de kinderafdeling was een nieuwe vleugel gebouwd met 18 kamers, maar zonder kinderbedden, dus hebben we met de hulp van de zuster, via haar eigen stichting, 10 bedden besteld. Daar hebben we diverse oude bekenden ontmoet waaronder een religieuze van 82, Zr Eloïsa, die wat de ziekenhuizen betref de rechterhand was geweest van de Gouverneur en daar viel niet mee te spotten. Deze dame was theologe en chirurg. Zij deed nog aardig mee in de vergadering waar we in terecht kwamen. Dat was eigenlijk wel eens goed want er was een nieuwe jonge directeur in Palo, voor de provinciale overheid en die was aardig bezig om, zoals wij vaak gezien hebben, veranderingen door te drukken die dan toch ten goede kwamen – een reservefonds aanleggen voor het moment dat er weer eens een ramp zou gebeuren-. Op de terugreis naar Ormoc moesten we nog even langs de moes- en siertuin van Zr Eloïsa: dat was maar even een stukje omrijden als we naar Ormoc zouden rijden zei ze, maar dat kleine stukje om werd een stuk rijden van half uur door de heuvels en daar mochten

wij haar fruitbomen en plantentuin bekijken. Allemaal prachtig maar hierdoor moesten we een behoorlijk stuk in het donker rijden en kwamen blij maar doodop in het hotel terug. Kwart over zeven heen en kwart over zeven weer terug.

Woensdag, mede door het extreem warme weer, zijn we in het hotel gebleven om eens even bij te komen en donderdag hebben we een rit naar het nieuwe ziekenhuis gemaakt in Villaba. Allemaal nieuw maar nog niet helemaal in gericht als een ziekenhuis maar dat moet nog komen. Daar hebben we een heerlijke lunch gegeten en werden we keurig naar het hotel gebracht door de nieuwe ziekenhuisdirectrice, waarbij we en passant twee balen katoen hebben gekocht om lakens van te maken. Nu het verslag aan het afmaken maar we kunnen het niet verzenden want het internet is hopeloos hier (geen stabiele internetverbinding) en dat verzenden proberen we nog wel maar dat kan alleen in de ochtend en begin van de middag.

Vrijdagmorgen vroeg vertrekken we weer naar huis en hopen we dat het vliegveld in Dubai weer open is maar daar zijn hier nog twijfels over, want er kwam op de telefoon een annuleringsbericht binnen van onze vlucht. Verder hebben toch wel weer genoeg bereikt alleen heeft het weer niet erg meegewerkt.

Maar zo als zo vaak gebeurt, zit het venijn in de staart en dat was deze keer knap heftig. Vrijdag morgen de dag van de terugkeer naar huis vijf uur wakker douchen scheren en aankleden en naar ontbijt . Daarna betalen en naar de boot, allemaal prima vertrekken op tijd en net na vertrek is het geduvel in de glazen, Emirates, onze vliegmaatschappij, komt met het leuke bericht dat de terugvlucht is gecancelled en dat we contact kunnen opnemen. Leuk hoor want hoe kan je nu contact opnemen als je geen signaal hebt, laat alles maar gewoon doorgaan naar het vliegveld dan zien we wel wat er staat te gebeuren. Bij de ingang vertelde de wachtsman dat om 14.00 de vertegenwoordiger van Emirates ons toe zou spreken.

Dat werd iets later want we moesten hem zelf opzoeken op een plaats waar ze normaal nooit staan.

Er stonden al een aantal mensen en om beurten werd ons vrolijk verteld dat er geen vluchten naar Dubai gingen wegens de ramp die het vliegveld getroffen had. (Zware regenval met overstroming). Op onze vraag wanneer wel, werd gezegd: 'dat weten we niet' maar we moesten wel ons emailadres en telefoonnummer opgeven (dat ze allemaal konden vinden in onze gegevens) dan zouden we wel bericht krijgen, we moesten maar naar huis gaan en wachten. Daar konden we het even mee doen. We kregen met zijn allen één telefoonnummer, wat volledig onbereikbaar bleek. Toen zijn we zelf maar gaan zoeken met de telefoon, op internet en hebben we zoveel mogelijk andere maatschappijen die op het vliegveld aanwezig waren geprobeerd om tickets voor de terugreis te bemachtigen en kwamen we er achter dat het probleem veel groter was dan we gedacht hadden. Geen tickets beschikbaar, alles volledig volgeboekt. De eerste die ons dat vertelde was Turkish Airlines die doodleuk zei dat kan, maar niet voor 26 april en dat wordt je op 19 april nog lachend gezegd. Het kopstuk van Emirates die aanwezig was kwam ons nog enige hulp aanbieden waar we niets mee konden. Ondertussen hadden wij via internet contact gehad met alle luchtvaart aanbieders die op en van Cebu vlogen ten langen leste kwam er uit dat we zeker nog een week op Cebu moesten blijven om weg te kunnen komen. Nu stonden wij open voor allerlei oplossingen maar toevallig deze even niet. Temeer omdat vermeden werd om over de extra kosten te praten. Cathay Pacific zou op Hongkong vliegen en had nog twee plaatsen vrij. Dat werd even vlug alles regelen en betalen bij de incheckbalie wat eigenlijk normaalgesproken niet kan, jammer wel dat het businessclass was, met een forse bijbetaling. Maar wij dus 's avonds naar Hongkong. In Hongkong knepen we hem nog even want wij hebben geen doorgaand ticket en dus moesten door de emigratie heen zonder ticket en visum. Maar werden leuk geholpen en dus door alles heen en toen weer het vliegveld open naar de vertrek

afdeling. 11 dubbele lange rijen met mensen voor de balies. Wat er maar enigszins bleek dat naar Europa vloog van Finland tot Italië en Engeland, overal stonden lange rijen mensen die met het zelfde probleem zaten. Met een beetje brutaliteit en gebruikmakend van de vele twistgesprekken van anderen kregen ook wij constant te horen dat alles vol is tot 24 of zelfs 26 april. Dus ook wij begonnen te denken hebben we het nu toch fout gedaan door naar Hongkong te komen. Wij begonnen ook knap moe te worden en toen ging Karen naar Emiraten en Bas ging Lufthansa Bij de Lufthansa stond een hele rij en die ging alleen mensen helpen die een Lufthansa ticket hadden. Karen kreeg op een gegeven moment na een uur wachten toch een antwoord waar we misschien iets mee konden. We werden naar een incheckbalie gestuurd van Emirates. Daar stonden al zeker 10 mensen te wachten want het werkte daar erg traag. Dus weer een lange tijd wachten. Eindelijk waren we aan de beurt om 2 uur in de nacht en wij begonnen toch zachtjes aan ons eind te raken maar de stewardess snapte ons probleem en vond in eerste instantie dat dit eigenlijk door hun collega in Cebu dat op moest knappen, maar nadat wij haar verteld waarom we naar Hongkong gekomen zijn en wat we allemaal al gedaan hadden in Hongkong, pakte de telefoon en belde haar chef. Met onze gegevens werd contact opgenomen met Dubai en tegen drie uur in de ochtend kwam de toestemming om ons zo mogelijk een transfer naar een andere maatschappij aan te bieden. De stewardess werkt leuk met ons voor zover dit in stadium leuk kon zijn. Maar we konden op een gegeven moment online in checken niet te geloven: bij Turkisch Airways was eerst niet voor 24 april een vlucht mogelijk, maar ineens kwam er wat vrij op 21 april en was de zaak geregeld en waren we erg blij dat de betaling online was geaccepteerd. Voor ons leuk maar dit is toch wel erg voor al die mensen die het niet is gelukt er waren heel veel ouders met kleine kinderen. Toen gingen wij naar het vliegveld hotel en Bas maakte onderweg nog een grapje van misschien ook hier een paar dagen wachten. Komen we aan de

receptie wij al onder elkaar van wie mag eerst onder douche krijgen we te horen Sorry het hotel is helemaal vol. Wij weer terug wandelen naar de aankomsthal en daar vonden we nog een plaatsje op een van de vele banken die er stonden en zijn we zittend in slaap gevallen. Later kwam er wat meer ruimte en hebben een klein poosje gelegen, waarna hebben we besloten dat we een goed hotel moesten want twee nachten in de aankomst of vertrekhal dat ging niet meer. Het is Sheraton geworden.

De hele toestand in Azië op de vliegvelden heeft veel te maken met de situatie in Dubai en het feit dat veel maatschappijen overboeken en er zijn in Hongkong en Seoel een aantal grote congressen en studie bijeenkomsten.

Nu nog zorgen dat dit verslag wegkomt. En dat wij morgenavond ook weggkomen. We hebben de E -tickets en de mailbevestiging maar toch voelen we ons pas zeker als het vliegtuig vertrekt met ons.

Bas en Karen